

Анастасія Мазго і «Літаратурный объектИФФ»

Полацкі ўніверсітэт мае свой літаратурны часопіс. Чаму з такой назвай — «Літаратурный объектИФФ»? Што такое гэты «ИФФ»? Аказалася — не даніна модзе на падвойныя «ф», а бліскучая ідэя схаваць у слове, якое абазначае, па вялікім рахунку, тое, праз што мы глядзім на свет, абрэвіятуру таго галоўнага, без чаго не было б і часопіса: «ИФФ» — «историко-филологический факультет». Размову з рэдактарам часопіса Анастасіяй Мазго вяла Святлана Воцінава.

— З Сяргеем Гачаковым і Дзмітрыем Лабоўкіным назву падбіралі доўга. Усе мы зараз выкладчыкі, а калі пачыналі працу над часопісам, я і Дзіма ўжо выкладалі, паралельна навучаючыся ў магістратуры, а Сяргей яшчэ быў студэнтам пятага курса. Назву нам хацелася такую, каб яна, з аднаго боку, паказвала, што часопіс літаратурны, а з другога — адлюстроўвала месца выдання. Атрымаўся ў выніку той аб'ект, які і выяўляе рэальнасць, і ёсць прызма не толькі літаратуры, але і гісторыі, і фіксуе нашы стасункі і месца, дзе мы сустрэліся і дзе наша любоў да літаратуры ўзмацнілася. Хацелася паказаць адданасць сваім караням, нежаданне ад іх адыходзіць.

— А сама ідэя існавання на факультэце літаратурнага часопіса — ад жадання ці ад патрэбы?

— Тут, напэўна, абодва адказы справядлівыя. Сапраўды, мы ж маем іншыя выданні, напрыклад, студэнцкую газету «Насцеж», дзе часам публікуюцца вершы студэнтаў. Але мы меркавалі, што філалагічны факультэт апырэры павінен мець часопіс, у якім можна друкаваць творы і пераклады, дзяліцца думкамі, а паралельна атрымліваць досвед літаратурнай крытыкі і рэдагавання. Хацелася стварыць нешта такое, што аб'яднала б студэнтаў і выкладчыкаў, і каб існавала ў нас творчае асяроддзе. Шмат гэта ўсё абмяркоўвалі. Выявілася, што многія пішуць, многія зацікаўленыя ў часопісе, і добрая гэта будзе практыка нам усім — для паляпшэння навыкаў пісьменніцкіх, перакладчыцкіх і рэдактарскіх, а таксама пляцоўка для творчасці. Наклад у часопіса невялікі: распаўсюджваецца сярод аўтараў, некаторая колькасць ідзе на развіццё і падтрыманне літаратурных кантактаў.

***

Анастасія Мазго выкладае англійскую мову студэнтам першага курса спецыяльнасці «Раман-германская філалогія», вядзе семінары па гісторыі англійскай літаратуры XVII стагоддзя і гісторыі замежнай літаратуры XVII—XVIII стагоддзяў. Пра тое, што будзе ствараць літчасопіс, ніколі не думала. Любоў да чытання ўзнікла ў яе, як яна сама кажа, позна — у 8—9 класах, тады разглядала чытанне як паглыбленне ў зусім іншы свет, шматгранны і дзіўны...

— ...у якім так шмат усяго адбываецца. І на жыццё, чытаючы, глядзіш па-іншаму. А потым любові да літаратуры дадала адукацыя, атрыманая тут, у Полацкім ўніверсітэце. Узнікла яе разуменне як

не навукі, а авантуры, бясконцых прыгод. Часопіс, яго падрыхтоўка — адна з форм такіх прыгод. І літаратуразнаўства як навукі была спасцігнута ў магістратуры. Тут ужо іншае разуменне тэксту. І хацелася яшчэ больш творчага выхаду энергіі, спробы стварыць сабе прыгодніцкі квэст: а што, калі я пайду гэтым шляхам? Тым больш што пайду не адна, а з сябрамі, настаўнікамі — Аляксандрам Аляксандравічам Гугніным, Наталляй Багданаўнай Лысовай (выкладчыкі ПДУ, рэцэнзенты часопіса. — *Заўв. рэд.*) і пайду дарогай звлістай, на ёй сустрэнуцца мне новыя людзі, і новыя будуць знаёмствы, і новыя перажыванні. Яно, жыццё, такое. І літаратура — жыццё. І так усё пераплецена і звязана...

Пра тое, навошта свету патрэбны літаратурныя часопісы і чаму ў іх памяншаюцца тыражы

— Тут, напэўна, вечнае пытанне: навошта нам літаратура, навошта кнігі, навошта навукі філалогія, навошта ўвогуле ўсё? Такія пытанні чуеш пастаянна, і вельмі цяжка часам некаму на іх адказаць і з некім пра гэта спрачацца. Сапраўды ж, без мяса, хлеба і малака быццам нельга, а без кніг быццам можна пра жыць. І паколькі часта даводзілася адказваць на такія пытанні, я шмат думала пра тое, як на іх адказаць, каб больш не пыталіся, — неяк зразумела і канчаткова. Калі б не было патрэбы ў літаратурных часопісах, то ў сацыяльных сетках не мільгала б цытаты з любімых твораў, любімыя вершы, эпіграфы. А інтэрнэт-выданні? А свае старонкі? Цяпер жа ледзь не кожны сам сабе паэт і стваральнік часопіса. Атрымліваецца, ёсць такая патрэба, толькі яна рэалізоўваецца на ўзроўні ўласнага, індывідуальнага бачання. Але ж гэта ўсё роўна ад жадання назіраць і адлюстроўваць эстэтычнае, нешта, што грэе душу. Літаратура — гэта тое, што можа дапоўніць наведванне музеяў і выстаў. Яна робіцца больш інтэрактыўнай, але кнігі ўсё роўна чытаюць. Хоць формы іх часам іншыя, патрэба ў іх застаецца. А філалогія дае галоўны адказ, запісаны ў самім значэнні гэтага паняцця, — любоў да слова. Як жа не любіць слова? Патрэба ў слове такая ж самая, як у хлебе, малаку і мясе.

Будучыня, планы і мары

Часопіс выпускаецца раз на паўгоддзе. Новыя рубрыкі знаходзяць сябе самі: іх даюць сітуацыі. Паэзія, проза, эсэістыка і пераклады друкуюцца тут заўсёды, астатняе — спецпраекты — ад нумара да нумара кожны раз новыя.

— І нумары атрымліваюцца разнапланавыя, хоць па форме ўсё аднолькавае, але па змесце — вельмі рознае.

Будучыню Анастасія бачыць тут, ва ўніверсітэце, бо не расчаравалася ў абранай прафесіі ніколечкі. Акрамя выкладання і рэдагавання часопіса, захапляецца працай у народным тэатры гістарычнага касцюма «Полацкі зьвяз».

— Праз дробныя дэталі касцюма раскрываюцца грандыёзныя асаблівасці нашай гісторыі. Спектаклі нашы звяртаюцца да дэталей, і гэта дае шмат незвычайных, нябачных на першы пагляд магчымасцей. Тут спроба паказаць і даказаць ужо без слоў — у супрацьвагу таму, чым займаюся ва ўніверсітэце. Яшчэ адна цікавасць: у гарадскім палацы культуры я займаюся балетам. Спрабую ім займацца. Таксама без слоў. Я не думала, што буду рэдактарам, — і вось я рэдактар. Не думала, што буду займацца харэаграфіяй, — і вось займаюся. Па-іншаму чую музыку, па-іншаму адчуваю тое, што адчуваю. Жыццё — гэта прыгоды і выпрабаванні, інакш яно было б сумным. Далей мо яшчэ што з'явіцца. Заўсёды нешта новае з'яўляецца. На пытанне пра мары немагчыма даць вычарпальны адказ. І гэта цудоўна.

І пра калегіум

— Ці не здаецца вам, што сцены калегіума хаваюць таямніцу, і некалі яе яшчэ адкрыюць? Вам хочацца, каб так было?

— Дух гісторыі і дух містыцызму тут сплечены ў адно. Тут створана для гэтага адпаведная атмасфера. Тут думаеш трошкі больш, чым пра тое, што цябе акружае. Ты разумееш, што тое, што было, — легенды, рукапісы, сцены, лесвіца, кафля, чытальная зала — жывое ўсведамленне духоўнасці. Энергетычная батарэя. І гэта дае сілы і натхненне. Калі мы трапляем у іншыя ўніверсітэты на канферэнцыі, то сумуем па гэтай душэўнай утульнасці. Хочацца дадому. ■